

Tamara Matevc

LETIMO LAHKO SAMO OBJETI

LIKI:

DANILO

FRENKI

MILENA

OLIVER

ŽENSKI GLAS

GLAS DANILOTOVEGA NONOTA

OLIVERJEV GLAS

november 2017

1. prizor

ŽENSKI GLAS: moja največja ljubezen je balet je disciplina je popolnost je totalnost včasih sem ure in ure plesala na klavirske etude in moja tehnika je bila ocenjena z deset deset deset moja ljubezen je tudi opera pa take arisotokratske ne preveč sproščene stvari lenobe ne maram v bistvu je ne razumem in počasnosti preprosto ne prenesem imam tri diplome štiri magisterije in pet doktoratov in cel kup potrdil iz tujine v vrtcu sem obiskovala krožek sociologije imam tudi pet otrok imam bogatega duhovitega in čednega moža mislim da nobena ženska nima boljšega povprečja od mene in v postelji znam biti tudi vulgarna imam žige top deset naravnih čudes sveta žige top deset največastnejših knjižnic na svetu žige top deset najčudovitejših kavarn nočem se hvalit to mi ni blizu imam svoje stanovanje lastno stanovanje je stvar osnovnega ženskega dostojanstva veliko predvsem ponoči sem brala Virginio Woolf sem načitana imam visoke moralne norme in moje vrednote so nekaj česar ne bi nikoli zavrgla in redno sem v gledališču brez kulture

sploh ne bi mogla živet in berem poezijo hitreje se bere kot proza vsak drugi dan zelo hitro pretečem enaindvajset kilometrov in v službo se vozim s kolesom tudi pozimi to me poživlja in v dežju dvigala ne uporabljam v enajsto nadstropje hodim peš imamo res krasno teraso zvečer bi na njej pila kavo in gledala sončni zahod ampak kave ne pijem saj ko se enkrat navadiš ni tako visoko stvar volje kupujem pa samo pri lokalnih kmetih bio meso čeprav ga razen rib in pršuta skoraj ne jem in vse kar sem dosegla sem dosegla sama je pa res da kozmetike skoraj ne uporabljam se mi zdi da res nimam kaj popravljat najboljša verzija same sebe sem roko na srce jaz sem prima balerina jaz nisem sprogramirana za odnehanje

2. prizor

Na vrhu hriba, s katerega je lep razgled na celo dolino pod njim, trije veliki štori kot tri odprte velike rane. Ob strani tri podrta debla. Danilo si daje opravka s tesanjem(izdelavo/postavljanjem govorniškega odra. Zelo je neroden, ne gre mu od rok, očitno povsem brez tovrstne prakse.

FRENKI: Tvoj nono je od žalosti in sramote umrl na dan, ko nisva preprečila poseka teh treh dreves! Kaj je rekel, preden je umrl?

DANILO: Kako pa naj jaz to vem?

FRENKI: Saj si bi zraven!

DANILO: A si pozabil, da je moj nono jecljal?

FRENKI: Umrl je od žalosti in sramote in ti to veš! A te ni nič sram?! Lahko bi se vsaj spomnil, kaj je rekel, preden je umrl!

DANILO: Moj nono je umrl od starosti!

FRENKI: Tvoj nono je umrl, ker sta njegov najljubši vnuk in najljubši kolega od njegovega vnuka stal križem rok, ko so padala ta mogočna drevesa!

DANILO: A sem jaz mogoče ukazal, naj podrejo ta drevesa?

FRENKI: Preprečila pa tudi nisva! Tiho sva bila! Tiho, ko riti! In zdaj bom jaz za to plačal s svojim levim kurcem?! *Brska po svojem mednožju*. Pizda, kje je? Sploh ga več ne najdem ... Pa tako velik je bil ... Kje je pizda moj levi kurac? Evo tu, evo tu. Tu si, tu si Danilo, čisto majhen je, čisto se je skrčil, Danilo kaj naj naredim?! Stran mi bo padel! Danilo, če mi takoj ne poveš, kaj je rekel tvoj nono na smrtni postelji, te bom razbil! Sošolca s srednje kemijske gor ali dol! Meni dreveni cela leva stran s kurcem vred! Naša stara mati so zmeraj rekli, da je paraliza levega telesa znak prekletstva, ki ga čutimo vrači.

DANILO: Če si ti vrač sem jaz tesar Jožef!

FRENKI: Če ti dreveni leva stran, je to zato, ker se prekletstvo lepi nate! Kako ne moreš štekat tega?! Mojemu staremu ajteku je ob eni taki priliki odpadel levi kurac in takrat so ga moja stara mati zapustili. Rekli so, da nobena vračica nima moža samo z enim kurcem! In moj stari ajtek sploh niso bili nič krivi. Samo na nepravem mestu so bili ob nepravem času! In jih je kar doletelo! Tako kot mene zdaj! Moj levi kurac mi bo odpadel in če se to zgodi, Danilo, te bom ubil!

DANILO: Toliko počakaj, da naredim ta govorniški oder ... – Daj mi eno roko! Pa prej si jo umij, v hlačah imaš flaško vode.

FRENKI: Kakšno flaško? To je moj mali skrčeni POSUŠENI levi kurac, ne pa flaška!

DANILO: Samo da ne bova umrla od žeje.

FRENKI: Pizda spomni se, kaj je rekel tvoj nono, preden je umrl! Spomni se, slišiš!? Sigurno je rekel neke čudežne besede ...! Nekaj, s čimer lahko preženeš prekletstvo! Če je bil vrač, ni šel sveta kar tako, od žalosti in sramote!

DANILO: Moj nono ni bil noben vrač, bil je samo zblojen malo zloben star mož.

FRENKI: Tvoj nono je bil vrač tako kot moja stara mati in nama po žilah teče

DANILO: kri norcev. – A mi lahko malo držiš? *Se razjezi, ker mu to postavljanje/tesanje*

govorniškega odra za župana res ne gre od rok. Za koji fakin šit sem jaz študiral?

FRENKI: Zato, da lahko zdaj z mano, ki nisem študiral, glumiš javnega delavca. No, glede na to, da nama je tudi ta status že potekel, niti to ne več.

DANILO: Za koji fakinšit, zakoji fakin šit?! Lej me zdaj, kako sem nepraktičen. Jaz sem pizda patetično nepraktičen!

FRENKI: Vsaj levega kurca ti ne pobira! Zdrkal si ga bom. Če si ga zdrkam, mogoče ne bo padel stran ... Pizda kurac, vedno sem dobro skrbel zate in imel se plane zate, zdaj pa mi tako dol visiš!

DANILO: Praktično skoz sem na javnih delih in sem totalno nepraktičen! Moj nono je imel prav. Kolikor je bil zboljen, je imel še vedno prav!

FRENKI: Kaj je rekel, preden je umrl? Nadrkal si ga bom, nadrkal si ga bom in potem mogoče ne bo padel stran On je sigurno izrekel kakšno besedo, s katero bi midva zdaj lahko rešila najino situacijo... lej kako težko govorim, tudi eva stran jezika mi že dreveni!

DANILO: Moj nono je hotel, da bi šel jaz na srednjo lesarsko in potem na gozdarski faks, ne pa na srednjo kemijsko in Filo faks! Zdaj pa niti žage ne znam prav v roke prijet!

FRENKI: Še dobro, da nimaš diplome iz Filo faksa!

DANILO: Potem bi bil še nepraktičen! Če bi imel diplomu, bi bil praktično totalno nepraktičen! Še dobro, da sem malo zbluzil.

FRENKI: Lej, sploh več ne morem dvigniti leve noge ... Povsod mranvljinci, povsod mranljivci ...

DANILO: Mravljinci ne mranvljinci ...

FRENKI: Ne ti meni plis še enega govorniškega odra ne znaš postaviti ... Kaj pa hočeš povedati?

DANILO: Kaj to?

FRENKI: Kaj hočeš povedat dol iz govorniškega odra?

DANILO: A to ... Ma ja.

FRENKI: Drevenim. Pizda celi sem že dreveni! Samo do pasu lahko dvignem levo roko! Niti drkat nemorem več!

DANILO: A ti drkaš z levo?

FRENKI: Levega z levo, desnega pa z desno. A ti drkaš samo z eno?

DANILO: Ja. Samo z desno.

FRENKI: Valjda, ko pa imaš samo enega kurca.

DANILO: Lahko bi eno deblo postavil na dve spodaj in bi bil to ... kao govorniški oder. Bom probal. Pomagaj mi prosim, primi tam ...

FRENKI: *Iz trenutka v trenutek slabše čuti levo stran.* Totalna paraliza leve strani!

DANILO: Ma saj že na srednji kemijski nisi bil preveč gibčen. – Daj pomagaj mi, če si že tu, če ne pa ... Pa zakaj si sploh tu? A si prišel, da mi težiš?

FRENKI: Pripeljal sem te. Prijateljsko si me prosil, če te zategnem in sem te pripeljal. Kot pravi kolega.

DANILO: Nazaj grem lahko tudi peš!

ŽENSKI GLAS: ne bom ti direktno rekla da nečesa ne smeš ampak če boš kljub temu zakaj misliš da bi bilo to informacijo potrebno posredovati naprej tistim ki jim je v osnovi namenjena na kak način se mi tu promoviramo kako hudiča ti ni jasno da je to prvo in zadnjo vprašanje alfa in omega kako se mi tu v tej tvoji gesti ki je nisem nikoli odobrila promoviramo na kak način nam je to lahko v korist če nam ni tega ne počnemo ker tega nihče ne plača razumeš pomembne so reference to vedno navajamo in zato jih ne ponujamo naokoli kot svinja bisere in če drugi teh informacij brez

našega posredovanja ne najdejo to ni naš problem kakšen ugovor vesti lepo te prosim odrasti že smisel evropskih projektov je kupovanje socialnega miru ne pa rezultati ali dejanski učinki

DANILO: Kaj je bilo pa to?

FRENKI: Grmi. Nevihta bo. Mater bo pralo! Lej te oblake, matEr bo pralo!

DANILO: Pol morava pa pohitet! To bi bilo dobro končat, preden začnejo strele udarjat.

FRENKI: ... a pol se ti je a se ti ni sanjalo o Mileni?! Povej zdaj! A si ziher, da se ti ni sanjalo?

DANILO: Budnemu se mi o Mileni sanja že petinštirideset let.

FRENKI: Ne more se ti senjati o Mileni petinštirideset let, če pa si jo spoznal komaj pred tridesetimi leti! Razen, če še vedno ješ mamile.

DANILO: Mogoče bi lahko dodelal enega od teh treh štorov, ker po moje nimam časa, da stesam čisto nov govorniški oder. Nimam niti pravega orodja. Razen, če pripeljem sem celo nonotovo delavnico ...

FRENKI: Ne se zdaj izogibat! A veš, kaj bo, če se ti bo sanjalo o Mileni?! Midva morava to rešiti preden se začne te ebi sanjat o Mileni!

DANILO: Tebe itak skrbi samo tvoj levi kurac! Ko da imaš kako zaslugo zanj! Tebe za Mileno te v resnici boli kurac! – Ma samo enega imaš! Tudi tvoj nono ni imel dveh! – To meni ne zgleda ko govorniški oder za župana!

FRENKI: Kaj?! A za župana?! A sveta mati pomagalka kap me bo! Infarkt me bo! A ti mu boš to dostavil v pisarno?

DANILO: Pred občino.

FRENKI: Stari, pa župan je dal posekat ta drevesa, pa kaj tebi ni jasno?!

DANILO: Če ti življenje ponudi limono, si naredi limonado. Če jih župan ne bi dal posekat, jaz ne bi imel materiala za govorniški oder. Jaz imam plane, Frenki. Jaz ne bom več neperspektiven!

FRENKI: Danilo, kaj tebi ni jasno? Midva sva zaradi teh podrtih dreves fasala prekletstvo, ki ga jaz čutim v svojem levem kurcu in celem svojem levem telesu na splošno.

DANILO: Jaz ne čutim nič.

FRENKI: Ko se nama je sanjalo o zidarju, je padel z odra. Ko se nama je sanjalo o poštarju, ga je ugriznil pes. Ko se nama je sanjalo o župniku, mu je zmanjkalo vino. Ko se nama je sanjalo o zobozdravnici, je zmanjkalo porcelana. Ko sem nama je sanjalo o pesniku, mu je umrla mama. Ko se nama je sanjalo o znanstveniku, se je polil s kislino. Ko se nama je sanjalo o prodajalki, so ji ukinili nedeljski šiht.

DANILO: A je to slabo?

FRENKI: Ko se nama je sanjalo o upokojencu, mu je čez noč začelo iti na otročje. Ko se nama je sanjalo o maratoncu, se je nenadoma zredil ko pujs.

DANILO: Meni se je danes sanjalo o eni stari dami, ki prečka cesto ... V zadnjem trenutku sem jo potegnil nazaj na pločnik, skoraj bi jo zbil taksi. Tyle tipi vozijo ko budale.

FRENKI: ... o eni stari dami, ki prečka cesto Fak, stari, meni tudi. Faaaaaaak ... Danilč, midva morava tole rešiti, preden se nama začne sanjat še o Mileni. – Jaz sem jo potegnil nazaj na pločnik, ker če ne bi jo razmazal kolesar!

DANILO: Meni se o Mileni sanja samo budnemu.

FRENKI: Danilč, midva sva prekleta ... Na celi svoji levi črti čutim, da sva prekleta.

DANILO: Jaz nič ne čutim.

FRENKI: Nekaj morava naredit!

DANILO: Jaz bom županu naredil govorniški oder in pika konec! In ti mi boš pri tem pomagal, drugače ... drugače pa nisi moj frend!

FRENKI: Nono ti je umrl, ker nisi preprečil poseka teh treh mogočnih dreves.

DANILO: Saj tudi 3. svetovne vojne nisem preprečil!

FRENKI: Tretje svetovne vojne sploh še ni bilo.

DANILO: Hvala za obvestilo. Jaz gozdni Joža sem se pa že ustrašil, da sem spet kaj zamudil.

FRENKI: Od žalosti in sramote ti je umrl nono. In jaz budala mala sem bil s tabo solidaren v molku!

DANILO: A lahko lepo prosim!

FRENKI: Midva sva fasala prekletstvo, Danilo! Kaj se bo zgodilo starki, ki je prečkala cesto?

DANILO: Umrla bo. Starci to navadno počnejo. Umirajo. Slej ko prej umrejo.

FRENKI: Zakaj sva bila tiho, ko so podirali ta drevesa?

DANILO: Imela sva drugo delo.

FRENKI: Župan pa je medtem žagal in žagal in požagal ...

DANILO: Če je župan rekel, da je treba ta drevesa posekat, jih je bilo verjetno treba posekat. Župan že ve! Saj ima svoje strokovne komisije! Ne moremo vsi o vsem odločat! Najbrž so bila bolana. Najbrž je kje kak zapisnik! Kaj zdaj mene gnjaviš s tem?!

FRENKI: Krožno križišče hoče narediti tu! Na vrhu hriba bogu izza nogu!

DANILO: No, vidiš! Župan ima neko vizijo in zakaj bi mu jo jaz hodil podirat? Zakaj bi bil jaz proti razvoju? Krožno križišče, to je sigurno v nekem ... sodobnem trendu! Da bomo končno tudi mi

na zemljevidu!

FRENKI: A vidiš ti tle kako cesto?

DANILO: Ja če še ni, pa še bo! Ceste so pomembne, Frenki! Povezujejo ljudi, mesta, države ... Pomembne!

FRENKI: Tu ni nobenega krožnega križišča in nobenih cest, tu je samo posekan sveti gaj. Tvoj nono je tu svetoval ljudem, se pogovarjal z njimi, molčal z njimi, se družil in živel. Zdaj pa lej!

DANILO: Ne morem jaz spremljat in razsojat o vsaki županovi odločitvi, okej? In se nekaj bunit ... Jaz se nikoli nisem bunit in moj nono je to točno vedel! Ne vem jaz, kaj je pričakoval?! Poleg tega je župan dobil evropski projekt, evropska sredstva, in če ne bi naredil krožnega križišča – za kar je moral podreti ta stara drevesa – bi moral vrniti denar! To pa ne gre! Saj sam veš, kako težko je vračati denar! Moj nono ni imel pojma o evropskih razpisih, projektih, politikah, strategijah... On je ostal v Avstro-Ogrski! Zakaj pa ni postal župan? Vsak lahko postane župan! Kandidiral bi in bi se dal izvoliti in bi bil župan in tu bi še vedno stal njegov sveti gaj! Pa ni! Zdaj sem pa jaz kriv, ker se nisem privezal na drevo, ko so prišli z žagami.

FRENKI: Nekoč je tu bila skupnost! Tu je bil izvir! Lej, še je malo vlažno! Tu je bil svet prostor, staroselsko svetišče, povezava s središčem zemlje

DANILO: pizda si ti en indijanc res indijanc, indijanc, indijanc. – Ja zakaj pa ti nisi

FRENKI: Ne mene v to mešat, jaz nisem od tu. Jaz sem iz čisto drugega filma in sem tu samo prehodno že par let in bom šel kmalu nazaj domov!

DANILO: Očitno si že vmešan, saj se tudi tebi sanja! Tudi ti nisi naredil nič, ko so padala ta drevesa!

FRENKI: Jaz nisem tu domačin! Jaz imam stalno bivališče prijavljeno 350 kilometrov proč! Jaz sem tu samo prehodno! Mene se to v resnici nič ne tiče!

DANILO: Pa se te, vidiš! Očitno se te tiče! Skupaj z mano si fasal prekletstvo! Nama se o nekom sanja in potem tisti najeba!

FRENKI: Jaz res nisem vedel, da bi mogel kaj odreagirat! Saj tudi zaradi lačnih otrok v Afriki tudi nič ne reagiram. Reagiraš tam, kjer si doma in ne tam, kjer si na začasnem delu. – A se lahko lepo prosim malo ustaviš s tem tvojim kladivom in s temi tvojimi žebli? Stari, ne morem več dvigniti levo roko! Lej! Samo do tu gre! Lej! Danilo! Pomagaj mi! Če se bo nama sanjalo o Mileni, potem sva v kurcu! Mielna tudi!

DANILO: Jaz bom s teh hlodov zdaj stesal oder za župana! Ali pa ga bom naredil kar na štoru ... Kaj misliš? Na štoru bi bilo bolj alter in v trendu, ampak mogoče je župan bolj za klasiko?

FRENKI: Pa ti si fuknjen, stari! Ti si resno fuknjen! Ti si še bolj fuknjen ko je fuknjen župan!

DANILO: Jaz imam plan, Frenki. Jaz bom zdaj stesal oder za župana. Župan bo prišel in bo videl, da sem jaz nadarjen, talentiran,

FRENKI: To je eno in isto.

DANILO: Kaj?

FRENKI: Nadarjen in talentiran je eno in isto.

DANILO: ... podjeten in inovativen.

FRENKI: To je skoraj isto. Podjeten in inovativen je skoraj isto.

DANILO: in da naredim! Štekaš? Da naredim in da nisem eden od tistih, ki samo vrtijo svoj gobec in svojega levega kurca!

FRENKI: Noben človek na svetu razen mene ne vrta svojega levega kurca ker sem jaz edini človek na svetu, ki sploh ima levega kurca! Edini človek na svetu z levim kurcem sem jaz, kar pomeni, da lahko samo jaz vrtil svojega levega kurca! In veš, zakaj ga vrtil? Zato, da bo Milena enkrat moja!

DANILO: Župan bo videl, kako sem jaz ... kakšno delovno etiko imam in ideje in izvedbo in mi bo dal službo, in ko bom enkrat imel službo, bom šel k Mileni in ji bom rekel, evo, a vidiš, imam službo, a bi se ti poročila z mano.

FRENKI: Ona je enkrat že poročena.

DANILO: Enkrat ni nobenkrat.

FRENKI: In njen mož Oliver, najin perspektivni bivši sošolec s srednje kemijske, že ima službo. Zakaj bi Milena izpod strehe šla pod kap?

DANILO: Mogoče pa se nama bo sanjalo o Oliverju. – In to, da vozi mestni avtobus, ni nobena služba.

FRENKI: Redno ima, za nedoločen čas, vsak mesec plača ... Zmeraj je bil perspektiven, se spomniš?

DANILO: Lahko bi se nama sanjalo o Oliverju. Sigurno se lahko kako sprogramirava, da bi se nama sanjalo o Oliverju. In meni bo župan dal eno tako ... ugledno službo. Tako, da bo Milena rekla ... "Uf! Stari, to pa je služba! Danilo, jaz sem vedno verjela vate. Že ko sva na srednji kemijski skupaj sedela pri slovenščini. Danilo, kako visoko plačo imaš! Danilo, kako tebe vsi spoštujejo! Danilo, edino ti si pravi zame."

FRENKI: "Danilo, samo škoda, da nimaš levega kurca. Levega kurca ima pa samo Frenki. Edini moški z dvema kurcema na svetu je Frenki. Služba gor ali dol. In eden od teh dveh kurcev, tisti še večji od desnega, je levi. Danilo, ti si super, ampak jaz se levemu kurcu res ne morem upret. Vedno te bom imela rada. Upam, da bova lahko ostala prijatelja."

DANILO: Milena je bila res ...

FRENKI: ... najboljša punca.

DANILO: Najlepša. Enostavno ... najlepša.

FRENKI: Pa kul. Tko, v redu. Tudi po srcu.

DANILO: Fajn značaj.

FRENKI: Že nasrednji kemijski je bila ful razgledana. A se spomniš? Kakšne spise je pisala pri slovenščini. A se spomniš? Ekologija je bila Mileni vedno ful pomembna.

DANILO: Pa ambiciozna. Bila je ambiciozna mlada dama.

FRENKI: Kakšna misliš, da je zdaj?

DANILO: Še zmeraj je vitka.

FRENKI: Ja, to itak. Itak, da je suha.

DANILO: Drugače je pa ... uspešna.

FRENKI: Ja. Milena kaj drugega sploh ne bi mogla biti.

DANILO: A misliš, da je mama?

Oba hkrati. Valjda. Jasno. Itak, da je mama. Ful je dobra mama. Sigurno. Fak, kako je pa Milena dobra mama!

FRENKI: Po moje je ful potovala. Videla je celi svet.

DANILO: Po moje pa piše pesmi. In s fotografijo se ukvarja.

FRENKI: Pa ful se ukvarja s športom. V hribe hodi.

DANILO: Milena je idealna. Vedno je bila, je in bo.

FRENKI: Milena je v bistvu ideal.

DANILO: Stari, jaz imam filing, da sem zaradi nje boljši človek.

FRENKI: Jaz tudi. Definitivno. Definitivno sem boljši človek zaradi Milena.

GLAS DANILOTOVEGA NONOTA: *Iz onostranstva. Pa vseeno nista preprečila poseka teh svetih dreves! Kriza! Kriza! Koplji! Koplji!*

Zatemnitev.

3. prizor

ŽENSKI GLAS: jaz nimam nobenih nerealnih pričakovanj jaz ponoči ne morem spati jaz v nočeh bedim jaz jaz jaz delam cele noči in se ne pritožujem in tega tudi ne obešam na velik zvon od vsega kar je za opraviti sploh ne morem zatisniti oči jaz imam več zvezkov izjemnih idej ne more vsak imeti takih možganskih kapacitet kot jih imam jaz meni je bilo to v zibko položeno ker imam najbrž posebno poslanstvo v življenju sprejela sem to veliko odgovornost ker vem da v resnici lahko veliko naredim ampak vseeno nikoli ne gledam zviška na druge manj pametne ker vsak ima neke svoje mesto vsak črv je načeloma pomemben opravlja pač neko svojo funkcijo nabolje kot zna in zmore

4. prizor

Hodnik nekega stanovanjskega bloka. Pred vrati v Oliverjevo stanovanje stoji stara gospa in se naslanja na zvonec. Dolgo časa ni nobenega odgovora, stara gospa pa kar vztraja.

GOSPA MILENA: *Se jezi na nekoga, ki ga zelo očitno ni poleg.* Naselil si se v vsako celico mojega srca ... Ma kaj srca! Naravnost v moj dnk, jebenti! V vsak jebeni kromosom, v vsak jebeni nukleid, v vsako jebeno zrno sladkorja!

Nenadoma se vrata odprejo in med vrati stoji Oliver.

GOSPA MILENA: *Se zgrozi, saj Oliver izgleda, kot bi se mu prikazal duh.* Oliver! Kaj pa se je tebi zgodilo?! Sem mislila, da spiš! A je žena doma?

OLIVER: Ne.

GOSPA MILENA: A spet?

OLIVER: Ja. Rekla je, da zdaj pa za zmeraj.

GOSPA MILENA: Ujej. Sočustvujem, Oliver. Ampak ne smeš obupati! A sem te zbudila? – Oliver, a bi tvoja otroka hotela paziti na mojo Žužiko, ko me ne bo več?

OLIVER: Kam pa greste?

GOSPA MILENA: Na tržnico.

OLIVER: Na tržnico.

GOSPA MILENA: Najprej grem na tržnico po rože za na Žale, potem pa grem v toplice.

OLIVER: Kdo pa vam je umrl?

GOSPA MILENA: Nobeden. Zakaj bi mi kdo umrl? A mora kdo umret, da grem lahko jaz v toplice?

– A pol si sam?

OLIVER: Ja.

GOSPA MILENA: A prideš k meni na čaj?

OLIVER: Ne.

GOSPA MILENA: A pridem jaz k tebi na čaj?

OLIVER: Ne.

GOSPA MILENA: A kar šla je?

OLIVER: Ja

GOSPA MILENA: Ja pol si pa sam ...

OLIVER: Ja.

GOSPA MILENA: Hm. – Žužika je stara, veš. Ne bo več dolgo. Ne vi rada, da bi prišla pod kak avto, ko me več ne bo.

OLIVER: Ko vas več ne bo?

GOSPA MILENA: Ja pač tisti teden, ko bom v toplicah, a ne? Že včeraj zvečer sem hotela pozvoniti pri vas in prositi, če bi mi čuvali mojo Žužiko.

OLIVER: Gospa Milena, moja žena je alergična na pasjo dlako.

GOSPA MILENA: Tvoja gospa soproga Mielna je šla na češko in moja Žužika skoraj ne spušča dlake, sploh če se vsak dan malo pomete, posesa in pomije, kar pa je itak stvar osnovne higiene.

Tvoja otroka pa mojo Žužiko obožujeta in Žužika obožuje niju in ravno danes dopoldne sem brala, da je pes med vsemi živalmi najboljši odvodnik stresa! Še boljši od delfinov! In pes je tudi najboljši vodnik čez puberteto!

OLIVER: V toplice ste šla navadno za božič in Žužiko ste vedno vzeli s seboj.

GOSPA MILENA: Letos imamo tako topel november, kot bi bil maj. Tako toplega novembra nismo imeli že trideset let. Res, spomnim se, nazadnje je bilo tako toplo za moj 45. rojstni dan, samo da je bila zjutraj pa že prava jesenska megla in sem morala, preden sem šla čez cesto, splezat na semafor in mu obrisat šipce, da sem sploh videla, kateri možic sveti, zeleni ali rdeči. - Kako naj šoloobvezni otroci vejo, kdaj grejo lahko čez, če je rdeče enako zeleni? Kaka je to matematika?! Oliver, če bi jaz kdaj slučajno umrla, bi rada, da skupaj z mano upepelijo tudi puloverje ...

OLIVER: Toplice, tržnica, Žale, puloverji, krematorij in Žužika ... saj se mi že ves čas zdi, da ena povezava tu nekje mora bit, samo ne dobim, nikakor ne najdem prave niti ali kako naj rečem...

GOSPA MILENA:--- v predalu so, predal pa ni zaklenjen. Lepo zloženi. Vsako leto sem enega spletla. Eno jutro, takrat pred tridesetimi leti, ko sem bila tvojih let in sem brisala semaforjem rdeče in zelene oči, je šel za mano, zaljubil se je vame, hotel me je pofukat, pa me na žalost nikoli ni, nekaj se je zgovarjal na kapelico svoje družine, ki da ji hoče ostati zvest, pol se nisva videla nikoli več in jaz sem vsa ta leta spletla puloverje, če bi se slučajno še kdaj srečala, sem mu jih hotela dati, da ga ne bi zeblo, eni so bili spleteni tudi iz čisto tanke bombažne niti, zeleni kot ljubezen, za kakšno bolj hladno poletje ... Nikoli me ni, v resnici me nikoli ni ... Ampak mu ne zamerim, ker tistega, ki ga ljubiš, pač ne meriš.

OLIVER: In kljub temu, da vas nikoli "čisto ni", že trideset let mislite nanj?

GOSPA MILENA: Ja, poroka duš, a ne? Ko Oto Pesner, ne?

OLIVER: *Si sploh ne more predstavljati.* Da bi trideset let mislil na eno, ki jo sploh nikoli nisem. Saj nisem Oto Pesner.

GOSPA MILENA: Ja to pa res nisi. – Toliko sva si imela za povedati, šla sva čez Tivoli na enko, bil je topel dež, en tak novembrski maj kot letos, enka je bila nabito polna, nobenega sedeža ni bilo fraj, Oliver – ja tudi on je bil Oliver moj sosed Oliver, tudi en moj dijak je bil Oliver, tisti res pameten, enkrat ti moram povedati štorijo o njem, grozno žalostna štorija, fantek pa res pravi genialec, MOJ Oliver je v vsej tisti gužvi vseeno našel en fraj sedež in mi ga je seveda gentlmsko ponudil, jaz sem rekla pa da ne, ker sem si želela, da bi se stoje tesno naslonila drug na drugega, ampak on se je pa usedel, malo mi je bilo žal, pol si me je pa potegnil kar v naročje, jaz nimam

otrok in ne vem, kako je, ko dobiš otroka, pravijo, da je to najsrečnejši trenutek v življenju ženske, ampak moj najsrečnejši trenutek je bil, ko me je Oliver potegnil dol k sebi in me objel, ampak jaz sem takoj potem vstala, ker sem v tej gužvi zagledala polno znanih obrazov, kolegice s službe, pomahala sem jim nazaj, živjo, živjo, kak dež imamo, ne? pa tako toplo, kot bi bil maj, Oliver mi je položil dlani na meča, imela sem oblečeno tanko svileno oblekico in vedela sem, da je moja rita pod njo lepo okrogla in napeta in vedela sem, da jo držim tik pred Oliverjevimi usti in nisem vedela, če ne bo mogoče kar direktno zagrizel vanjo, in se mi je kar temnilo pred očmi od želje, ampak morala sem mahat nazaj kolegicam, in odgovarjat na to, kako je res nemogoče, ker je tisti dijak, to je bil pa še en Oliver, bog ve, kaj je zdaj z njim, rešil eno res težko enačbo, po šipi je rosil dež, "Milena, Milena, Milena, Milena", moj Oliver me je pobožal do kolen, moje kolegice kar niso mogle verjet, jaz pa tudi ne – namreč tega, da jo je rešil, tisto enačbo, jaz sem se ustopila še malo bolj narazen in sem se spomnila, da moram razložiti, kako jo je pravzaprav rešil, kolegicam ena, dve, tri, štiri, pet, šest sedem, njegove dlani na mojih stegnih, in rosenje po šipi, "Milena, Milena, Milena, Milena" in jaz tako strastna v zagotavljanju, res, res jo je rešil, prav tisti dijak, tisto enačbo, in kar ne gre skup, in njegova dlan na notranji strani mojega stegna, "Milena, Milena, Milena, Milena", kokice tam čez v tej gužvi pa še kar o dijaku, in o enačbi, moja čišpa sredi tega novembra tako majsko sočna in njen med na Oliverjevi dlani, me o dijaku in o enačbi, in Oliverjev prst, ki nasaja piko na i, in jaz v histeričen smeh, hi, hi, hi, hi, in moje kolegice v smeh za menoj, kot na kakšni nespodobni zabavi, ko gre samo še povprek in nam iz čišpe letijo kometi ... – Sprijeta sva se v tisti gužvi odpeljala do zadnje postaje, da bi počasi odpešočila nazaj, in potem so naju preplavile besede, očital mi je, kaj! sploh hočem od njega, in da naj ne pričakujem preveč in da prosi, naj ne delam drame, ker on ima kariero, ženo s kariero, pridne otroke, šolanega psa, ker da ima slog, postavlja trende, igra golf, obvlada tenis in je inštruktor squasha in basebilla. In da če si je nenadoma zaželel, da bi prepletal svoje dlake z mojimi, da bi postal ena sama dlaka najina dlaka, kar se njega tiče, to še čisto nič ne pomeni, sploh pa ne pomeni, da bi bilo zdaj treba o čem razpravljati, si kaj izrekat, se definirati, in najbolje, da samo greva. - Jaz sem rekla, vidiš ti to, Oliver?! Vidiš ti ta .R.I.P., dvojine?! - On pa meni: pa kaj ti sploh pričakuješ od mene?! Pa kaj bi ti od mene sploh rada?! »Samo še en objem,«, sem rekla. Prvi, in zadnji, pa da naj traja vsaj tri minute. In on je rekel, da mi ga ne da. Ne in ne in ne! Da mi ne da objema, ker nisva poročena in ker ne jemlje kreditov z menoj. In potem je rekel, ma daj pridi sem, in me je objel, za več kot tri minute, za eno malo večnost, potem se je pa obrnil in šel. – Potem sem šla kupit pletilke in sem pletla vse do včeraj, a je bila včeraj sredo?, ko so se mi zlomile in sem šla v trgovino po nove in sem potem srečala njegovo ženo in otroke in so mi povedali, da je umrl, da je že pokopan, da so ga prejšnji teden, v sredo menda, takrat, ko so se meni zlomile pletilke ... In da gre žena zdaj v dom,

otroka po svoje, s psom pa nimajo kam ... In pol me je začelo skrbet, kaj bo z mojo Žužiko, ko jaz odidem v toplice.

In potem nisem kupila novih pletilk, ampak sem raje kupila belo zemljo. ...

A si predstavljaš, da bi zdaj tule počil hidrant in bi bila cela poplava? – Ali pa, da bi bil požar? Ali pa potres? Tisti, ki pride vsakih sto let? A je upravnik letos že dal poročilo? Naslednjo sredo je baje sestanek. Naj bi se zmenili tudi okoli fasade. Oliver, glej, da ne boš manjkal! Saj če bi jo naredili letos pol in čez par let še pol ... Ker tako, kot je zdaj, res ni za gledat. Ni čudno, da se moja Žužika poščije na vsak vogal posebej! Pa čistilni servis bi bilo dobro menjat. Ampak fasado pa le dajte zrihtat. Pa igrišče, da se bodo otroci imeli kje igrat.

Zatemnitev .

5. prizor

V daljavi škripanje zavor.

FRENKI: Bum! - O, fak! Ooooooooo fak, fak, fak!

DANILO:: A greva pogledat?

FRENKI: Pizda, pizda, pizda!!!

DANILO: Dej no, greva pogledat. Saj bova takoj nazaj!

FRENKI: »Kriza! Kriza! Koplji! Koplji!«

DANILO: Pol grem pa sam!

FRENKI: Ne, ne greš nikamor.

DANILO: Samo malo pogledam, pa bom nazaj!

FRENKI: Ne!

DANILO: Pa dobro!

FRENKI: Danilo, mestni avtobus je pravkar do smrti povozil staro gospo, ki je prečkala cesto. Tebi in meni se je danes ponoči sanjalo o stari dami, ki prečka cesto.

DANILO: Bila je samo ena stara gospa, neprevidno je šla čez cesto ali pa je šla nalašč pod kolesa, starci so pogosto zlobni, mogoče bo jutri mesto prelepljeno z jumbo razglasi, naj starci senilni ne

hodijo ven, ker je v kurcu ta država in to, da jih je treba postrgat z asfalta, spet stane, in neplaniranih stroškov ne more pokrit nobena politična opcija, še planiranih ne.

FRENKI: Jaz ne čutim več leve roke. Ne čutim več leve noge. Ne čutim leve polovice obraza. Ne čutim levega jajca in levega kurca. Ne čutim niti več srca.

DANILO: Tudi meni se je predvčerajšnjim sanjalo o Mileni. – Hotel sem stesati oder za župana, dobiti službo in jo zasnuti! Hotel sem jo rešiti s trdim delom. S tema dvema delovnima rokama

FRENKI: Kaj pa ves ostali folk?

DANILO: Ma briga me ves ostali folk!

FRENKI: Nesrečo prinašava vsem, ne samo Mileni.

DANILO: Briga me! Kdaj je koga brigalo zame? Samo Mileno je mogoče malce brigalo zame. Takrat, na srednji kemijski, na maturantskem plesu, ko je plesala z menoj ...

FRENKI: v mojih hlačah grabila za levim kurcem, v resnici pa ljubila Oliverja?

DANILO: Pa saj lahko kopljeva. Če hočeš.

FRENKI: Kaj? Zakaj bi pa kopala?

DANILO: »Kriza, kriza, koplji, koplji!« Grem po lopate.

FRENKI: Kakšne lopate?

DANILO: Včeraj zvečer sem ji prinesel.

FRENKI: Zakaj pa to?

DANILO: Potem, ko mi je crknil avto, sem šel na sprehod.

FRENKI: Namesto nordijskih palic si vzel lopate?

DANILO: Lopate sem vzel, ker je nono rekel, da je treba kopat!

FRENKI: A ti si imel to že ves čas v planu? Zakaj pa nisi nič rekel?

DANILO: Ker sem hotel narediti oder za župana in zasnuti Mileno, kreten!

FRENKI: Ej stari jaz tebe ne štekam, ne štekam ... – Kaj pa »kriza, kriza«?

DANILO: Ja da je zdaj čista kriza. A ni?

FRENKI: »Kriza, kriza ...!«

DANILO: Na lopato!»Zakoplji, zakoplji.« Zdaj pa koplji! Ker če ne bo čista kriza!

5. prizor

Frenki in Danilo prekopavata park. Pri tem izkopljeta veliko steklenic, na vsaki steklenici piše na pomoč.

ŽENSKI GLAS: moji podrejeni včasih skoraj vsak dan jih doživljam kot svoje otroke skrbim zanje počutim se odgovorna preverjam jim domače naloge rišem zvezdice in črne pike in ko jih naučim vsega razprejo svoja krila in odletijo povsod so jim vrata na stežaj odprta ker jaz sem zares najboljša možna referenca jaz bedim ko oni brezskrbno spijo bodem se z vsem tistim kar bi oni seveda dali delat podizvajalcem ampak na tak način naj zapravljajo kar svoj denar mojega ne boste zakaj bi vas morala kontrolirati dovolj sem pametna da mi je popolnoma jasno da ne delate drugega kot mešate zrak z zaprtimi očmi na pamet udarjate po svojih tipkovnicah in spet malo mešate zrak in to vam je tako všeč da prihajate vsak dan dve uri prej in ostajate pozno v noč ker ste zabiti ko opice in je mešanje zraku vaš najdaljši domet naslajate se v občutku pomembnosti ki vam ga daje tipkanje na slepo jaz pa v dolgih nočeh ko vse razen mene spi rešujem vozle vaših malomarnosti ker vam je tako zelo vseeno včasih se mi zdi da se mi bo od vaše ravnodušne brezbržnosti zmešalo ne prenesem pa ljudi ki mešajo zrak vsi ste lažnivci skačete mi v hrbet kot vampirske podlasice niti enega samega ni ki bi mu lahko zaupala eden drugemu štempljate kartice odhodov in prihodov podaljšanje pogodbe o zaposlitvi je za vas naraven pojav, samoumeven dogodek tako kot sonce zjutraj vzide in zvečer zaide jaz delam vse noči nerada se hvalim s tem in česa podobnega tudi ne pričakujem od nikogar moji podrejeni včasih skoraj vsak dan jih doživljam kot svoje otroke skrbim zanje počutim se odgovorna jaz sem zares najboljša možna referenca

6. prizor

FRENKI: *Komentira steklenice, ki sta jih odkopala. Čisto na vsaki piše "Na pomoč!"* Kaj je to zdaj za ena ekologija? Kaj bova z vsemi temi flašami, a misliš, da se jih da prodat?

DANILO: Lahko bi iz njih naredila skladovnico.

FRENKI: Skladovnico?

DANILO: Lično bi jih lahko zložila tam ... malo na kraj. Kar tako ne moreva pusti.

FRENKI: A misliš, da bi se jih dalo prodat?

DANILO: Dajva jih najprej zložiti.

FRENKI: In potem?

DANILO: Potem jih bova fotografirala in dala na Instagram. Bova na instagramu vprašala, če bi se to dalo prodat, sigurno bo kdo vedel.

Zlagata steklenice v skladovnico.

FRENKI: Očitno je nek frik hodil na ta hrib zakopavat steklenice! Kdo je lezel na vrh tega hriba zakopavat steklenice?

DANILO: Lahko da je bil moj nono ...

FRENKI: "Zakoplji, zakoplji ..."

DANILO: Vem, da je vsak dan lezel na ta hrib. Najbrž je imel s seboj kaj zapopit. Ko je prišel gor, je malo pomeditiral, popil, kar je bilo v flaši in potem, ko je bila enkrat prazna, se mu je to zdela čista

oba skupaj "Kriza, kriza!"

DANILO: In potem je na steklenico napisal "Na pomoč" in jo zakopal v zemljo.

oba skupaj "Zakoplji, zakoplji!"

FRENKI: Ja kaj je pa mislil, da se bo zgodilo?

DANILO: Frenki, moj nono ni bi človek ... logike.

FRENKI: Tvoj nono je bil človek magije. Saj glih zato me zanima. Kaj za en obred je bil to? Kaj je hotel s tem? Kaj če je ... kaj če je s tem držal naš svet v ranovesju.

DANILO: Naš svet je v ranovesju že kar nekaj časa. Že kar nekje od svojega začetka.

FRENKI: Ti si globok človek, Danilo. – Zdaj, ko sva pogruntala štos, bo kmalu zopet vse dobro. Mogoče morava pa samo vsak dan priti na ta hrib, nekaj spiti, napisati na prazno flašo "Na pomoč" in jo zakopati v to sveto zemljo?

DANILO: Lepo prosim ne mi spet s temi indijanskimi forami. Lepo prosim. Mojega nonota je infarkt, umrl je kot umre pošten star človek in to je to.

FRENKI: Pa saj si ga slišal prej! Saj si ga slišal na lastna ušesa!

DANILO: Frenki, midva sva v mladosti pojedla toliko mamil, da še zdaj slišiva glasove!

FRENKI: Ti bi moral na psihoterapijo, ker se skoz ful samega sebe zanikaš!

DANILO: Sanjalo se mi je, da je dobila odpoved.

FRENKI: Meni se je sanjalo, da je bila zaposlena zato, da je delila odpovedi tistim, ki jim šefi niso mogli pogledati v oči. – To, da se nama ni sanjalo čisto enako, je v bistvu dobro, ne?

DANILO: In zato sem mislil, da bo zdaj bolj pozorna name, razumeš? Ločena in brez službe, jaz pa z novo službo direktno od župana.

FRENKI: Ta steklenica ni prazna. Nekaj je not. En papir...

DANILO: Pokaži! – Not je en papir!

FRENKI: Not je en papir!

DANILO: A sploh odkupijo steklenico, če ni prazna? Ta papir morava po moje zbezat ven.

FRENKI: Danilo, to je sigurno kaka črna magija. Ne odpiraj flaše. Zakopljiva jo. Tvoj nono je rekel, da je treba nekaj zakopat.

DANILO: A da bi jo kar zakopala?

FRENKI: Po moje ja.

DANILO: Kaj pa, če je v steklenici načrt do skritega zaklada?

FRENKI: A misliš?

DANILO: Po moje ne, ampak pri mojem nonotu je vse možno. Lahko da je znosil gor steklenice samo zato, da je v eno dal načrt do zaklada.

FRENKI: Kamuflaža?

DANILO: Njegove finte.

FRENKI: Razbijeva jo.

DANILO: Lahko pa tudi, da je not črna magija.

FRENKI: A ti mene zajebavaš?

DANILO: Če jo razbijeva, dobiva črepinje in potem si lahko kdo od naju prereže žile.

FRENKI: Meni ni. Jaz nikoli nisem dobro prenašal krvi. Lahko se onesvestim.

DANILO: Ti imaš vsaj še svojega levega kurca. Jaz pa niti enega govorniškega odra za župana ne znam stesat. – Čeprav ne verjamem, da ga imaš res ...

FRENKI: A ti misliš, da bi jaz lagal svojemu najboljšemu frendu?

DANILO: Ja. – Razbija steklenico.

FRENKI: Ne!

DANILO: Zakaj pa ne?

FRENKI: Starh me je! Občutek imam, da bo zdaj nekaj dokončno dokončnega.

DANILO: Ampak lahko da je not zemljevid do skritega zaklada.

FRENKI: Jaz ne vem, kaj naj narediva ...

DANILO: Fajn. *Vrže steklenico ob tla, steklenica se razbije. Danilo vzame papir, ga preleti in ga ponudi Frenkiju.* Ni zemljevid do skritega zaklada. – Preberi!

FRENKI: Ne!

DANILO: Ja zakaj pa zdaj ne?

FRENKI: Kaj če piše kaj groznega.

DANILO: Pol pa zažgiva ta papir.

FRENKI: Ne, a si nor?!

DANILO: Od kar ne kadim več, nimam nikoli ko rabim šibic pri roki! A veš, da sem jaz zaradi Milene nehal kadit? Enkrat je rekla, da ji kadilci ful smrdijo.

FRENKI: Milena je kadila. A misliš, da še kadi? Če več ne kadi, bom jaz tudi nehal. Itak ni zdravo.

DANILO: Beri, madona!

FRENKI: A na glas?

DANILO: Ja. Na glas.

FRENKI: Ne rabiva brat! Ne rabiva ... Danilo, po moje ne rabiva brat!

DANILO: Dajva prebrat samo do pol! Če nama ne bo vseč, lahko nehava tudi že prej. Lahko prebereva samo do pol.

FRENKI: Naslov: Smisel evropskih projektov je izključno in samo kupovanje socialnega miru. – Udarno, stari, ne? Udaren naslov?

DANILO: Za moj okus je ta naslov ful predolg. Pa tudi dolgočasen. A bi ti v knjižnici vzel roman, ki bi imel tako brezzvezen naslov? – Beri.

FRENKI: *Bere.* kaj si hotela s tistim mailom ki si mi ga poslala rekla sem da vsak mejl preden ga pošlješ ven pošlješ najprej meni v pregled si pozabila navodila so jasna samo prebereš vse postopkovnike in postopaš v skladu z njimi sploh ne razumem kje imaš problem zakaj delaš nekaj po svoje kaj mi hočeš pokazati s tem a ti bi bila mogoče rada kreativna se spomniš ko sem te za dolg dolg trenutek pogledala naravnost v oči strmo in zgovorno takrat bi morala dojet pa zgleda nisi a veš da mi edino ti ne pošiljaš mejlov cc vse mejle se pošilja meni cc če rečem vse potem menda mislim vse kaj je tu spet nerazumljivega če rečem vseh mailov mislim čisto in popolnoma vseh mailov ja tudi tistih ki jih pošiljaš v sosednjo pisarno tudi tistih ki jih pošiljaš sodelavcem ki sedijo v isti pisarni kot ti in ja tudi tistih ki jih pošiljaš sama sebi a ti mene mogoče čisto malo zajebavaš zakaj pošiljaš mejle sama sebi jaz sem od tebe resnično več pričakovala predvsem pa tisto osnovno razumnost in da veš kje ti je mesto in predvsem kje nimaš kaj počet in odpirat svojega umazanega gobca previsoko nosiš svojo brado to ti ne pritiče kdo pa misliš da si misliš da si mi enakovredna morda celo višja kakšna oholost zaradi tebe se zapletam v svoje lastne pasti in to zares mrzim

DANILO: Čist se ji je sfukalo. Predlogo sva čakala. *Vzame črepinjo in si z njo prereže žile.* A ni fajn, ko greš čez sebe zaradi ljubezni?

FRENKI: Še ne vem, Danilo, še ne vem. Mogoče bom videl pol, ko preberem do konca.

DANILO: Itak. Ti kar beri. Ne do pol, kar do konca! – Ne morem verjet, kako se ji je sfukalo.

FRENKI: *Ga objame.* Zbogom, kolega. Dober let. Se vidiva.

DANILO: Hozana! Zdravilen zakrament v zveličanje vseh!

Medtem, ko Frenki bere, Danilo izkrvav, svojo kri prestreže v steklenico. – Odpre se zemlja in ga počasi sprejme vase.

FRENKI: *Bere.* spraševala si nebuloze s tisto zoprno samoumevnostjo kot da imaš do česa pravico ampak glej nihče od vas nima pravice prav do ničesar in če ne verjameš ljubica takih kot ti je ko peska in vsak dan lahko zamenjam čisto vse med vami saj ne rečem nekaj logistične zabave to sicer potegne za sabo ampak prav vsi ste zamenljivi in ti prva med njimi ljubica tebe moram odrezat če ne zaradi drugega pa za zgled razumeli bodo poanto neubogljivost je morda res zanimiv sociološki moment neupogljivost prav tako samo jaz ne mislim tolerirati nič od tega

FRENKI: Pa pizda, Milena, no!

FRENKI: *Bere.* povedalal sem vsem v ekipi z vsakim posebej sem imela dolg sestanek da se s teboj ne da in strinjali so se tako vsaj razumem njihov molk molk vedno razumem kot pritrditev molk je pravzaprav super molk je pravzaprav suho zlato

FRENI: Danilo, a si slišal to? “Molk je pravzaprav super, molk je pravzaprav suho zlato!” – Pa pizda Milena, no!

FRENKI: *Bere.* tvoj odnos ni bil tipitop v njem je ključno umanjala spoštljivost saj ne rečem da nisi vedno potrkala na moja vrata preden si vstopila ampak pristne podložnosti pa v tvojem odnosu ni bilo nihče ni rekel da to ne drži nihče ni rekel da si okej jaz vedno upoštevam mnenje članov svoje ekipe in če se nihče ni postavil zate potem tudi drugim ni štimalo molk je pravzaprav super, molk je pravzaprav suho zlato ne moremo ti zaupati to je zaključek do katerega sem prišla pa ne sama ampak skupaj s sodelavci in njihovim molkom, molk je super, molk je suho zlato ne moremo ti zaupati žal ne moremo ti zaupati ne moremo ne gre najbolje bo da se razidemo

FRENKI: *Vzame steklenico, v kateri je Danilotova kri. V kelihu je kri, sveta rejšnja kri! Počasi jo*

izliva na zemljo. To je sveta rešnja kri, to je sveti rajski med! Zemlja, ki pije kri človekovo, bo imela življenje v sebi. Zemlja, ki pije kri človekovo, se bo obudila in bo imela večno življenje! To je kri zaveze in zemlja, ki od nje pije, bo živela vekomaj! Sin človekov je prelil svojo kri za odkupnino in očiščenje, da bi nas rešil sužnosti in očistil vseh grehov. Oj, zemljica, pij ... Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije iz neusahljivega studenca, aleluja. *Poje.* Jezik moj, skrivnost opevaj, dragoceno kri prelito, ki je svet odkupljen z njo. – Hozana, aleluja, hej, hej hej!

No tko. Zdaj pa še jaz.

Nekoč sem imel močnega, lepega, trdega levega kurca. Potegne iz hlač svoj levi štrclj. Ker pa sem molčal, ko bi moral govoriti in počival, ko bi moral delovati, je moj močni, lepi, trdi, levi kurac šel k hudiču. Adijo stari, srečno pot. Dobro se imej. Oprosi mi. – Zemljica draga, sprejmi ga. Naj počiva v miru v tvojih toplih nederjih.

Ga zakoplje.

Tudi od desnega kurca ni ostalo prav veliko. Izročam ti ga zemljica. Sprejmi ga in nam odpusti, da govorimo, ko bi morali molčati in molčimo, ko bi morali govoriti. Da delujemo, ko bi morali mirovati in mirujemo, ko bi morali delovati.

Zakoplje še desnega kurca.

Zdaj sem ostal na svetu čisto sam. Moji kurci so šli v krtovo deželi. Veliko upov sem polagal vanje, sploh v levega. Levi kurac je bil ... Z njim sem bil preprosto obdarjen. Ampak sem ta blagoslov zapravil in je šel ... Zdaj počiva. Vse hudo je za njim. Nekje drugje je in tam mu je mogoče bolje, kot bi mu bilo z menoj ...

Ampak jaz nisem samo človek kurca. Jaz sem človek srca! In moje srce krvavi, ker smo tako jebeno zasrali. Zato si ga bom izruval iz srca in ga bom daroval materi zemlji za odkupnino. Mati zemlja, prosim oprostite nam. Zajebali smo kardinalno! Jaz ne vem, če se da še kaj poraviti, ampak od Danilota nono, ki je bil moder mož, jaz še vedno mislim, da je bil vrač, je na smrtni postelji v zadnjem trenutku rekel "Kri za ... kri za ... koplji, koplji ...!"

Si izruje srce in ga zakoplje. Hozana! Hozana! Hozana in zdaj mir ljudem! Vsem, ne samo Mileni, vsem!

Zdaj sem brez kurcev, brez srca. Legel bom k počitku, zemljica, sprejmi me, kri si vzela, vzemi še telo. Naj nas ta daritev vse očisti, aleluja, hej, hej, hej!

Zemlja ga počasi sprejema vase.

Jaz sem kruh! Zemlja, ki je od tega kruha, bo živela vekomaj. Moje meso za padla drevesa!
Drevesa, ki bodo jedla od mojega mesa, bodo imela večno življenje! Vedno pride poračun in evo me: plačam z veseljem. Plačam trojno! Nič na ček! Naj bo hasek! Naj bo Milena zopet srečna! Naj se vrne k Oliverju in naj bo zopet srečna! Naj jo Oliver sprejme z odprtimi rokami in naj bosta srečna! Hozana na višavah in na zemlji mir ljudem! – Tu pa bodo vzcvetele močne zdravilne energetske točke, zdravilne točke Danilča in Frenkija se jim bo reklo, in župan bo nenadoma menjal svoj program in evropska sredstva bodo menjala svoj program in tukaj bo zopet stal park, v mogočnih krošnjah bodo gnezdile ptice, na klopcah bodo posedali starčki in obujali spomine na svoje mladostne ljubezni, ponoči pa bo park poln pohotnih vzdihov prešuštnikov in moj levi kurac bo ostal trd za for ever na veke vekov ko kaka relikvija amen. Evo. Mi že raste nov! Svež levi kurac! Mi že stoji. Še nikoli ni bil tako velik! Milena! Bolj ko grem not, bolj je velik in trd! Milena! Milenaaaaaaaa!

Zatemnitev

OLIVERJEV GLAS: ... Milena, če hočeš, te lahko peljem z mestnim avtobusom na izlet ... Čez Logatec in Idrijo v Tolmin in vse do Bovca. Poletje bo, za nama strašna gužva, kolona do Ljubljane, midva pa kot da sva sama na svetu ... Ustavila se bova v Kobaridu, zaplavala v Soči in si ogledala muzej 1. svetovne vojne. – Vsi smo podrti, Milena. Bolj štrcljasti, kot celi ... Ampak letimo morda vseeno lahko. Še posebej objeti. – Potem bova šla čez Bovec v Prekmurje, na Goričkem bova jedla prekmursko šunko in poslušala Balaševiča ... Potem bova šla še v Firence in ... – Jaz ne vem, če je Balaševič kdaj napisal kakšno pesem o ženski, stari 45 let plus. Po moje ne. Jaz si želim, da bi jo. Ali pa Dylan. Da bi recimo rekel, da ne more na podelitev Nobelove nagrade zato ker piše pesem o ženski, stari 45 let plus. Recimo tudi o tem, kako se ta ženska 45 plus ne spreneveda, da je vse še pred njo in da najboljše šele pride in v tem je nekaj žalostno lepega in Bob bi znal ujeti to milino, pisal bi, brusil, metal ven, obdržal bi samo res najboljše verze, vzel bi kitaro, poiskal eno tako hudo melodijo za poleg, besede bi se spojile z njo in to bi postal njegov najboljši komad, legendarni komad, – In če bi bil v njem kak lep refren, bi se ga jaz naučil na pamet in na orglice in bi ga mogoče šel zaigrat in zapet tebi Milena pod balkon tvoje nove garsonjere ... Milena, jaz te imam še vedno rad.